

Even voorstellen:

Ik ben Patricia Nieuwenhuis en in september 2020 ben ik als deelnemer in het ambassadeurstraject in aanraking gekomen met de patiëntenvereniging Hersenletsel in de regio Zeeland.

Samen met mijn man, 2 dochters van 11 en 13 jaar, 2 katten en onze hond woon ik in Vlissingen. Tot aan mijn hersenvliesontsteking had ik een druk leventje waarin ik naast de zorg voor het gezin, een leuk sociaal leven, meerdere keren sporten per week ook 4 dagen per week als HR adviseur werkte. Ik heb in mijn carrière verschillende functies bekleed in de horeca, bij een re-integratie-bureau en in het HR werkveld. De rode draad was dat ik met enthousiasme mensen verbind, processen optimaliseer, zaken organiseer en anderen coach in hun ontwikkeling. Daar kon ik heel blij van worden. Daarnaast was ik ook altijd bezig met mijn persoonlijke ontwikkeling. Ik hield van drukte en uitdagingen en liet zelden een nieuwe kans aan mijn neus voorbij gaan. Tot het moment dat mijn leven 5 jaar geleden van het ene op het andere moment een andere wending kreeg. Een oorontsteking werd een hersenvliesontsteking (HVO) die zijn sporen heeft nagelaten.

Ik heb in de eerste 4 jaar na mijn HVO met vallen en opstaan geprobeerd weer een deel van mijn oude leven op te pakken waarbij ik me vooral focuste op WAT ik was voor mijn HVO en welke rollen ik vervulde. Ik wilde me niet neerleggen bij mijn situatie en was vooral bezig om weer 'gewoon' mee te kunnen doen in de maatschappij. Er kwam weinig begrip vanuit mijn omgeving op de momenten dat ik niet mee kon doen omdat er toch niets aan mij te zien is? Na veel vallen, opstaan en teleurstellingen begon ik in te zien dat ik goed ben om WIE ik ben als mens. Ik was zelfs milder en toegankelijker geworden voor mijn omgeving. Na dit inzicht kon ik langzaam weer vooruit kijken en raakte ik steeds meer gewend aan en tevreden over mijn 'nieuwe ik'.

Sinds september 2020 kan ik mezelf 'ervaringsdeskundige NAH' noemen. Met de start van het ambassadeurstraject van de patiëntenvereniging in Zeeland ben ik voor het eerst in aanraking gekomen met NAH-lotgenoten en accepteer ik dat ik één van hen ben. Het is fijn om erkenning te hebben in de restverschijnselen waar we allemaal op onze eigen manier mee te maken hebben, om ervaringen uit te wisselen hoe met onze restverschijnselen om te gaan en om elkaar tips te kunnen geven over welke personen, middelen of therapieën ons helpen. Als ambassadeur kan ik mijn enthousiasme en competenties inzetten voor lotgenoten en andere betrokkenen die op zoek zijn naar voorlichting, contact en informatie. Omdat ik graag betrokken ben bij het opzetten en inregelen van activiteiten, heb ik me aangemeld als bestuurslid waarbij ik tevens contactpersoon ben voor de ambassadeurs en vrijwilligers die we inzetten. Voor mij is dit een mooie stap in de richting van de invulling van mijn 'nieuwe ik' en ik kijk positief uit naar de toekomst.

Mijn naam is Sytske, ik ben een alleenstaande moeder van 37. Mijn kinderen zijn 17 en 13 . In 2017 heb ik een bijna fataal ongeluk gehad, waardoor ik 5 weken in coma lag op de ic in Gent, en hierna mocht ik intern revalideren in Goes. Ik moest hier alles opnieuw leren en pas na een half jaar kon ik naar mijn huis terugkeren. Hier was mijn leven volledig gericht op lichamelijk herstel . Het was heel pittig alleen met 2 kinderen En pas na enige tijd kreeg ik huishoudelijke hulp en thuisbegeleiding van het Gors. Echter de zorg voor mijn beide kinderen kwam volledig op mij aan. Gaande weg merkte ik dat ik heel graag mijn omgeving ten eerste mijn kinderen maar ook familie en vrienden de oude Sytske wilde geven maar dit was niet haalbaar. Ik liep volledig vast in de zoektocht naar wat ik wel en niet kon en wat er allemaal was veranderd. En de oude ik was zeker veranderd, ik reageerde anders op mensen, geluiden drukte , raakte overprikkeld op dingen die ik normaal goed aan kon. Mijn empathie was veranderd en ik herkende mijzelf niet meer.

Mijn leven was drastisch veranderd, voorheen altijd druk en ondernemend. Ik stond middenin het leven mijn partner wie omgekomen is bij het ongeluk hij had een eigen zaak. En mijn kinderen waren nog jong. Ondanks dat was opgeven en mijn hoofd laten hangen nooit een optie. En met veel vallen en opstaan ben ik in de afgelopen jaren al ver gekomen. Lichamelijk en mentaal. Ik accepteer dat ik Sytske 2.0 ben .

Gelukkig ben ik in mijn proces aanraking gekomen met Hersenletsel.nl en vond zo een training tot ambassadeur . Dit heeft me al enorm veel geleerd en ook erkenning en herkenning gegeven bij lotgenoten. Hierdoor besepte ik me maar al te goed dat mensen in deze situatie steun nodig hebben en begrip. Ik vind het dus een hele goede en spannende uitdaging om me hiervoor in te kunnen zetten. Want hoe mooi is het als je met de ervaringen die je hebt opgedaan anderen kunt helpen .

Mijn doel is dan ook om mijn ambassadeurschap in te kunnen gaan zetten om mensen verder te helpen , een luisterend oor , ondersteuning in de zoektocht naar hoe het nu verder moet. Ook wil ik mijn opleidingen uitbreiden en mijn kennis en ervaring vergroten om zo nog meer inzetbaar te zijn voor mensen met niet aangeboren hersenletsel.

Graag wil ik me in de toekomst dan specialiseren op het helpen van kinderen in basisschoolleeftijd die nah hebben.

Hopelijk kan ik mijn energie en doorzettingsvermogen met jullie delen en jullie ook inspireren en motiveren om nooit op te geven ! Ik wil graag mijn positiviteit met jullie kunnen delen.

Het webmaster mogen en kunnen zijn vind ik ook een leuke uitdaging om aan te gaan , het geeft me motivatie om nieuwe dingen te leren en om bezig te mogen zijn met Hersenletsel.nl en zo op een leuke manier betrokken kunnen zijn .